

Carles Hac Mor

**Dilluns
de poesia
a l'Arts
Santa
Mònica**

**Presentació
de Jordi Marrugat**

SANTAMÒNICA

Carles Hac Mor neix a Lleida el 1940. El 1950 es trasllada a Barcelona amb la seva família. Estudia al col·legi dels jesuïtes de Sarrià, d'on, per sort per a ell, és expulsat al cap de quatre anys. Cursa Dret, Filosofia i Lletres i Periodisme a la Universitat de Barcelona i Dret comparat a la d'Estrasburg, sense voler acabar cap d'aquestes carreres. El 1970 s'integra activament i sobretot com a escriptor, fins al 1974, a l'interdisciplinari *Grup de treball* d'art conceptual. De llavors ençà, ha anat escrivint i escriu nombrosos texts sobre art per a revistes, catàlegs i altres publicacions, ha tingut cura i en té de nombroses exposicions d'art, ha participat i participa en moltes exposicions col·lectives i n'ha fet i en fa d'individuals. Del 1970 ençà, ha intervingut i intervé, no pas exclusivament com a guionista, en diversos films i vídeos, i també n'ha realitzat i en realitza. El 1973 comença a publicar poesia en mitjans molt diversos, i el 1974 forma el col·lectiu *Ignasi Ubac*, que, el 1975 i el 1976, al diari *Tele/Exprés*, publica articles amb tesis textualistes; del 1985 al 1990, té una secció pròpia setmanal, *De cua d'ull*, sobre qüestions literàries i artístiques, al suplement en català del diari *El país*; del 1991 al 1992, publica al *Diari de Barcelona* la sèrie d'articles setmanals *Mala maror*, que amb el títol *Pit i fora* continua al diari *Segre* de Lleida el 1992 i el 1993; des del 1994 i durant onze anys, al suplement *Cultura* del diari *Avui*, hi té secció pròpia setmanal, *Ara com ara*, i, del 2005 fins al 2008, *Càpsula*, també sobre literatura, art, música i d'altres pràctiques artístiques. Ha publicat traduccions al català d'Arthur Cravan i, amb Ester Xargay, de Gilbert Lascault, Pic Adrian, Blaise Pascal, Raymond Queneau, Tzvetan Todorov i altres. Té una extensa obra (texts de mena ben diversa, sempre sobre art, lletres i música) esparxa en molts centenars de publicacions. Té publicats una cinquantena de llibres, sobretot de poesia, però també tres assaigs, dues novel·les i un llibre de narracions. Jordi Marrugat ha publicat, a Arola, editors, un assaig titulat *La revolució com a origen de l'escriptura de Carles Hac Mor i l'escriptura de Carles Hac Mor com a origen de la revolució*. El 2011, Pagès, editors va editar el primer volum de l'obra completa de Carles Hac Mor, que constarà d'uns sis volums gruixuts, el segon dels quals és a la impremta.

EL POCA-SOLTA DE CARLES HAC MOR PIXA A LA TAULA
I BEU A GALET MÉS ENLLÀ DE LA POESIA MENTRE BALLA
UNA SARDANA DE PONENT SENSE LLETRA NI MÚSICA
QUE TOCA LA COBLA DE LES DONZELLOTES DEL SENTIT
ANORREADES PELS XISCLETS MUDAMENT
EIXORDADORS DELS ROSSINYOLS CASTRATS AMB LA
NAVALLA D'AFAITAR DE DUCHAMP EN UNA NIT CONFUSA
DEL GRAN SEGLE DE L'ART I DE L'HORROR, DELS
CAGARROS D'ARTAUD I DE LES GALÀXIES DISSENYADES
PER LA IMAGINACIÓ ASTROFÍSICA, DE LES BLONDES MÉS
SOFISTICADES I DELS BACTERIS INFECCIOSOS QUE VAN
COMENÇAR A SUPURAR NOVEL·LES A LES TRES DE LA
MATINADA DE LA POSTMODERNITAT QUAN, ENTRE
LA GRAN ESBANDIDA FINAL I DEFINITIVA QUE HAVIA
D'ENDUR-SE D'UNA VEGADA PER TOTES LA CULTUROTA,
FINS I TOT ELS ACADÈMICS MÉS PRETENSIVOS JA ES
PRENIEN LLICÈNCIES POÈTIQUES. MENTRESTANT,
SE SENTEN PLORS, RIALLADES I CRITS D'HISTÈRIA
COL·LECTIVA QUE NO SE SAP D'ON VÈNEN

Art, literatura, poesia: són paraules que compartimen-
ten, classifiquen, pressuposen unes normes i perpetuen
unes convencions. L'aprofitament i l'eixamplament dels
límits que imposen ha estat la clau d'una de les tradi-
cions més fecundes de la poesia contemporània —Josep
Carner, Carles Riba, Paul Valéry, T. S. Eliot, Marià
Manent, J. V. Foix, Joan Vinyoli, Gabriel Ferrater. La tra-
dició contrària ha tendit a minar divisions, fronteres,
formes, ordres, catalogacions, prenent sovint els títols

d'antiart, antiliteratura, antipoesia –dadà, surrealisme, Fluxus, Joan Brossa, Nicanor Parra, Julio Cortázar, Joseph Beuys. Fins i tot a risc de convertir-los en gèneres establerts. Per evitar-ho, la trajectòria de Carles Hac Mor ha estat un treball constant d'enderroc i reconstrucció, de qüestionament de tot allò que sembla certesa, de demolició àdhuc dels propis assoliments.

Hac Mor no ha restringit el seu camp d'acció a la literatura. La seva és una posició vital extraliterària, extraartística, extracultural. S'obrí pas al món públic durant aquells experimentals i revolucionaris anys setanta del segle XX a través de l'art conceptual (amb el Grup de Treball) i del textualisme (amb obres com *Tu'm és no m's. Desig/enuig. Escalaborns*, 1977; *Si la lluna és un gorg, jo sóc a dimarts*, 1978; *Agoc*, 1981; o *De tranuïta*, 1983). Des d'aleshores, s'ha acostat a qualsevol disciplina a través de la indisciplina de l'antiart, de l'antiliteratura i de l'antipoesia –que ha reivindicat sovint a través de les obres d'Arthur Cravan, Marcel Duchamp, dadà, Fluxus, Brossa o Beuys. Ha escrit antipoemes, antinovel·les (*La fi del món*, 1994; *Carbassa a tot drap*, 2001, amb E. Xargay), antiassajos (*Despintura del jo*, 1998; *Enderroc i reconstrucció*, 2007), deslectures (*Trenta nafrodismes paraparèmics per llegir i desllegir Víctor Sunyol*, 1996; *Metafonia (Deslectura de Paul Celan)*, 2003), un antidiari (*Dietari del pic de l'estiu*, 2012), un *Filacteri d'infrallengua* (2011) o una «protoòpera» (*Tirant lo Blanc la o La perfecció és feixista*, 2000, amb E. Xargay). Quan ha hagut d'escriure una poètica, ha reivindicat en una antipoètica el dret de «no tenir-ne cap» o, almenys,

aquella que permeti anar «matant la literatura» («La poètica de l'escorpí», 2001) com Miró volia assassinar la pintura, Duchamp abandonar l'art i Beuys renunciar-hi per complet. Així, Hac Mor també ha inventat l'anti-màgia, ha practicat l'art menys artístic i ha participat en no-concerts.

Però, alhora, ha jugat humorísticament amb tots aquests conceptes per tal d'inhabilitar-ne la capacitat cristal·litzadora. Quan se l'anomena poeta, s'erigeix en antipoeta; quan és etiquetat com a antipoeta, es reclama despoeta i, alhora, poeta; quan se'l considera despoeta, poeta i antipoeta, es declara infrapoeta; i heus ací que avui ja és subpoeta i metapoeta. Com la vida, l'obra d'Hac Mor és sempre diferent a si mateixa, rebutja nocions i classificacions, s'esmuny a l'aprehensió i escapa al sentit. Per això es refà constantment de cap i de nou. Trobareu que en els seus llibres poden reaparèixer-hi uns mateixos versos, unes mateixes expressions, unes mateixes frases, sovint agramaticals des de bon principi, però que, a més, van fent-se i desfent-se en contextos diversos que n'impossibiliten la sistematització necessària a la producció de sentit i a la comunicació. Hac Mor no consolida ni una llengua, ni un estil, ni un pensament, ni una trajectòria, ni una obra, ja que, com afirma sovint, lluita perquè res no sigui consolidat. Tota consolidació equival a la mort. I tot èxit, al final —d'aquí la necessitat del «fracassart». Així com tota norma oprimeix la vida. «L'única norma», ha clamat, «és la de no haver-ne cap». «Que mori el sentit!», és un altre crit de guerra hacmorià. Perquè el sentit encamina, restrin-

geix, esclavitza. Contra ell erigeix una estètica poca-solta, del poc o gens de sentit. Per no parlar de la perfecció: «la perfecció és feixista!» i l'obra d'Hac Mor, com tota cosa viva, és un gran *Desperfecte* (2004): incompleta, canviant, defectuosa. «Hem superat tots els límits: s'imposa un retorn al desordre» de la vida i de la llibertat, de l'anarquia sense jerarquies, de la llengua sense sistema. Per això en l'obra d'Hac Mor *S'ha rebentat l'hospici* (1992), tot hi acut a *Fer safor* (2001) i entre tant de caos, anarquisme i nihilisme, paradoxalment, el *Sí fa que sí* (2011). Revolta, doncs, positiva, creativa i utòpica que té un clar sentit social en el lema: «Feina, fuig! Cassola, vine!».

Més enllà de l'art, de la literatura i de la poesia, Hac Mor és un nen murri i trapella, un argent viu, un maliciós ingenu —ço és: nat lliure i franc. Contra les imatges tradicionals del poeta com a visionari (romanticisme), ocell majestuós (Baudelaire), Prometeu que porta el foc als homes (modernisme), Jacob que lluita amb l'àngel (postsimbolisme) o home corrent (realisme), Hac Mor ha definit el poeta com a «ésser humà en procés d'esdevenir ca per tal de qüestionar l'home des del ca, i el ca des de la paparra». El poeta, com els cíncics grecs, mossega per denunciar el logos, la base de la civilització, les presons construïdes per les paraules raonadores. Nen, gos, paparra, el poeta no és, per tant, un individu que imposa sobre els altres la racionalitat comuna, la llengua compartida, els pensaments heretats o la pròpia subjectivitat. El poeta parla de *Noséquè* (1990), sense raó (*El desvari de la raó*, 1995), des de fora del seu cap

(*No em cap al cap*, 2000), *Com aquell qui diu* (2004), sense subjecte (*Ho vaig fer fer*, 2005), en un *Coma induït* (2007). Perquè, de fet, ni tan sols és –per això pot escriure uns *Himnes del no-ésser* (2008).

Com podria explicar-se aquesta aventura vital inde-turable? És la pura paraparèmia. Heus ací un altre concepte hacmorià humorístic i juganer. La paraparèmia ho és tot i no és res. Hac Mor l'ha definida de maneres diverses, contradictòries i sense sentit, fins i tot al marge de la llengua. Paraparèmia és «pa-ra-pa-pà», paradoxa, contradicció, desconstrucció. És «un refugi contra el pensament, contra la lògica i contra la coherència immanents al logos». És al costat dels sabers populars alhora que va contra els proverbis. Així, si, histèric, desorientat, aclaparat per la manca de coherència i de sentit de l'obra d'Hac Mor, el lector té la temptació d'engegar-lo a dida, que sàpiga que, des d'aquesta saviesa popular alhora que portant-li la contrària, ja hi ha anat tot sol: *M'he menjat una cama* (2004).

Jordi Marrugat

Jordi Marrugat (Sabadell, 1978) és doctor en Estudis Hispànics per la Universitat de Sheffield i en Filologia Catalana per la Universitat Autònoma de Barcelona. Ha publicat diversos estudis sobre literatura catalana contemporània –destaquen *Aspectes de la poesia catalana de la postmodernitat* i *Narrativa catalana de la postmodernitat*. És redactor en cap d'*Els Marges*. El podeu trobar a Twitter (@JordiMarrugat) i al blog <http://jordimarrugat.wordpress.com>.

Una antipoètica

Carles Hac Mor

Vet aquí l'objectiu final d'una de les moltes poètiques paraparèmiques possibles: escriure malament, si per escriure bé hom entén la pretensió de donar als lectors menja espiritual, o moral, o ètica, o estètica, o cívica o entretinguda, i sublim o barroera.

Ara bé, la poètica, o conjunt de principis i regles, més bona fóra no tenir-ne cap, o, menys utòpicament, la que permetés d'anar deixant llast teòric, d'enderrocar normes i preceptes, de conquerir llibertat en escriure, independentment de la qualitat, la qual en tots els casos resulta massa discutible.

Per tant, a fi de mirar d'arribar al desideràtum, inasoluble, de no tenir cap poètica, hem de partir d'una o d'unes, que variaran amb el temps, i si aquesta evolució és diguem-ne conforme a la paraparèmia tendirà a alleugerir, fins a eliminar, tot allò que propendeix als articles de fe personals, a la institucionalització individual de mètodes i procediments.

Vist d'aquesta manera, una poètica és el propòsit de seguir un camí ple de paradoxes, singular en cada individu i que cal anar fent a cegues, sense nord. Qualsevol

poètica pot ser considerda com a necessària i alhora com un pes feixuc, com un ajut per avançar i, al contrari, com un perill d'aturament, de dogmatisme, d'inèrcia, de convencionalisme.

Sense una poètica forjada per la teoria, però, el que hi brolla és la poètica tòpica predominant; i, altrament, l'hegemonia de la teorització dificulta o impedeix la pràctica. Tot amb tot, una poètica no té per què aparèixer ni explícita ni sistematitzada; pot existir a nivell d'intuïció i prou, sense formulacions ni raonaments —en qualsevol poema ja hi ha una poètica implícita— i pot ser difusa, esparsa i plena de contradiccions.

I els antagonismes entre teoria, o poètica, i pràctica, o escriptura, són habituals en tothom qui escriu poesia, per sort per a la poesia de cadascú: la pràctica tothora defuig la teoria i contribueix a reconfigurar-la; els teòrics de la poesia han de córrer darrere els qui escriuen poesia —i això no invalida pas, en absolut, els edificis de la crítica literària—, i la teoria dels poetes és contínuament qüestionada per les seves construccions o des-construccions poètiques.

Una asserció important de la paraparèmia és aquesta: «El llenguatge crea llenguatge; és el llenguatge el que diu coses. Quan no volem dir res és quan en diem més, de coses». I és que no es tracta pas de no voler dir res, sinó que es tracta de resoldre el problema de «voler», de la voluntat, ja sigui de dir, ja sigui de no dir. La voluntat no té res, o molt poc, a veure amb la poesia paraparèmica.

A més a més, des de la paraparèmia, la intel·ligibilitat dels poemes és un aspecte ben secundari d'aquests,

i voler ser entenedor equival a voler dir coses. El mal rau en voler. El que interessa paraparèmicament és la no-intenció.

La poesia paraparèmica —que ve a ser una escriptura paraautomàtica desautomatitzada o que parteix de l'espontaneisme per treballar sobre el que ha rajat— només pot semblar difícil o inintel·ligible per qui hi cerca més del que hi ha en la materialitat del poema, en la mera concatenació de mots que el configura.

El poeta paraparèmic rebutja la metàfora, voldria una escriptura sense metàfores, amb el benentès que el llenguatge, per essència, és metafòric, o no.

La paraparèmia és simplement i magnífica un enunciat utòpic, com ho foren Dadà, Fluxus, el teatre de la crueltat d'Antonin Artaud, la patafísica d'Alfred Jarry, l'escriptura automàtica dels surrealistes, el discurs horitzontal de Gilles Deleuze o els mormols del Fracassart.

L'impromptu paraparèmic esclata d'acord amb les pautes i conceptes que per si mateix produeix per tal de poder-los destruir; i així va negant fins i tot el pensament.

La poètica paraparèmica és la de la poca-solta (no pas una poètica poca-solta, sinó poètica de la poca-solta, és a dir, del poc, o gens, de sentit), per tal com la paraparèmia no admet cap definició, car un cop definida, defuig la definició acabada de fer, ja és una altra cosa. Qui vulgui saber què és la paraparèmia no la capirà mai.

Ergo, la paraparèmia no és res de res, tal com sona. D'aquí ve el seu interès tan i tan alt i alhora tan baixet.

Tant per tant, subpoemes

Carles Hac Mor

A taula!

Francesc Trabal

Súnion!

Carles Riba

Dilluns de poesia a l'Arts Santa Mònica

PÒRTIC: NO HO ACABO D'ENTENDRE

Si el que hi ha
és moltes coses,
cal que aquestes
siguin tantes com són,
ni més que aquestes
ni menys,
car allò no mogut
no es mou
ni en l'indret on és,
ni en el lloc on no és,
ni tampoc
en cap enlloc.

MEMORIAL

instantànies breus
capbussades en llots imprevisibles
aquell carallot m'ho deia ahir
m'ho insinuaran els segons
tan duradors com el plor del rovell de l'ou
sense impostació de cap mena
ni cap cop de cap
en la mala entesa
entre forces oposades
irrompudes per negar-nos-ho tot
que vol dir haver de callar

AMB RECANÇA

m'ho prometen els arbres
i no ho acabo d'entendre
tan bon punt s'hi imposava
què i a on sinó una gota de resina
a la cuixa el malferirien amb escreix
la remor ens impedirà de comprovar
si les gallines a l'eixida
entre cometes pedrega
damunt les restes
d'un memoràndum oblidat

LA QUI MOSSEGA

les agulles dels pins
i un cap de núvol
un cuc i un borinot ros
sembla que s'han confabulat
per denigrar els avis
si més no odien
desconeixent el com
inclosos els qui fan que no
que s'haurien aprimat
i ella va mastegant pinso compost
al teu davant
sobre els taps de la bromera

DE LA FIANÇA ETERNA

les feixes
les pedrotes d'ensopec
els onze cantons
diríeu que tot s'hi val
i en canvi
els turmells en caminar
manllevem inclinacions d'altri
i no se n'estan pas
de res

els difunts
els qui se les saben totes
amb el perill de ressuscitar
els vius en són l'excepció

DESOLACIÓ

la tramuntanada va eixugant
els còdols
les fulles olioses
d'un senderol que duu
un nen a escola
el pupitre per enumerar
tants d'espolis
com bombes de femta
amb salnitre
se'ns fan tous
vora l'eixidiu de l'aigüera
si no en tenim cap altre
de remei

L'AMAGATALL

els senyals de fum
davall la cadira
i al llit al primer crit
amb un carburador
obturat per la calor
del rebost o rebuig
dels estris repolits
a la fusta en berenar
hi veieu una figuera de moro
a tocar la via del tramvia
descarrilat d'esma
a sol i serena
enguany a peu pla

ÉS ARROSSEGAT PER LA SÈQUIA FILLOLA

l'aluminosi
d'aquests pisos
fa que fer ganyotes
no surti gaire a compte
ni tan sols
amb les mànigues arromangades
te n'adones del replà estant
fa un efecte ben lleig
tanta de tremolor del sostremort
fet i fet per no res
i per a la deixalleria nova de trinca

LA MARE DE DÉU DE L'EMPENTA

en fugien com a desesperats amb carnet
amb ganes però de restar-hi
i dret et recargoles
per multiplicar la multitud al passadís
com si ara que hi caic
algú m'estossinés a tall de botxí
manifest i adolorit
per cada esglaó en fan dos
al cendrer m'embruto els dits
hi fa cap sense voler
per mirar de rovellar la sivella
dels dies de cada dia

A FREC DEL BANC DE VÍMET

oh oncle
no t'esperava pas
i menys privat pels veïns
del teu signe d'admiració
ficat dins un albercoc
vés a saber
quina n'has feta ara
maleït sigui l'ou
de la discòrdia
l'han sucat a la llimonada
mentre es fregeixen
les julioles

D'EXCURSIÓ

grimpareu
pel molinet
amunt des del calaix del pa
d'ençà que una fleuma perllonga
la diada de la brutícia
per més que m'hi esmerci
ni cargols ni ostres
no ens guanyen als escacs
que aviat celebrarem el fes-te fotre
amb capcinades d'ofici de tenebres
us ho ensumeu
que hi fareu parada i fonda

LA MITJA LLUNA

l'acudit es va estenent
com una taca d'oli
enmig de versions de tricorni
i ensinistrat per un bandarria
al capdavant de la costa
un pagès rere un roure
gegant d'arrels eixutes
amb peces de roba
cosides a les aixelles
a les terrasses s'enlairen
tot de pensaments perversos
i ningú no hi demana mai ningú

AL FONS A LA DRETA

li fum una queixalada
s'ho ben mereix
l'altre més que no el mutilat
de batalles en vol a dojo
i seiem al jardí
mal que l'aviació
ha començat a pair
el tràngol
d'una victòria no reconeguda
considerada un desastre
fins i tot per les monges
que m'han espiat
amb la corda ben a punt

EL MOC DE L'INDIOT

l'entreacte primer
es va comportar si fa no fa
educadament
a despit de la indiferència
dels del galliner
bé que l'un i els altres
no s'havien volgut
ensabonar el cap
per tal com la porta
i la paret mestra
de fet no s'avenien gens
ultra les molles
que embussaven la pica

VISIÓ MÉS QUE LÚCIDA

vell cansat i malalt
encara serà atropellat
cada cop que vulgui
revifar un pelet
la protesta
de trast que fa nosa
i tanmateix
atalaia una dimensió
que fa uns saltironets
qui sap si eixerits
entre uns geranis
que es panseixen

UNA SOMERETA I UN CAVALL

retorna la llàstima
d'un endemà
que va fer figa
suspès en l'airecel
d'un planeta de postres
indigest amb un dàtil
penjat de dues branques
i una cullera
que fa de testicle
d'un mico
que escriu al dietari
que anirà a pondre

COM FESTEJAR AMB ELS HIDROAVIONS

el sostre ha catxat
i les aixetes fan sonetins
perquè som a dimecres
i ja es fa fosc
enderrocats
els estaquirots de fang
l'ós els plantà cara
al bell mig de la placeta de les boletes
i tot el bosc
s'hauria posat a saltar d'alegria
si la flor blava es tornava verda

UN BRI D'HERBA NO FA BASARDA

tinc una rampa al braç
i em noto decaigut
hi hauria d'haver un presseguer
allà baix
que feia prunes
les consignes
del sanedrí
em deixaran tan campal
duc un fusell submarí
que dispara a orfes ucraïnesos
que fan fila filipina

I UN LLAMPEC L'HA EMMUDIT

ha vingut la barbàrie
els adjectius
llença'ls ací
l'impermeable regalimava
un amuntegament de runa
barraria el pas a l'autopista
no sabia per on tirar
ho escoltes
i no en donaràs l'abast
els senglars
fan de senglars
Déu nos en guard
si surt a beure

TU ME L'ENCENDRÀS

el sol se'n va a la posta
la posta ve cap a tu
t'entossudeixes
a fer un clot
el clot entomarà la pilota
i farà un gol
el gol divideix entre tres
una forquilla
que no es voldrà repartir
i aleshores l'acció de partir
faria patir
i el patiment es moriria de pena

ELS MOSQUITS SE'M MENGEN VIVA

ens hem entretingut massa
què dimonis són
aquests repics
l'aigua put
els fanalets s'encenen en ple dia
indiquen que s'acosta
la violència
almenys la verbal
trontolla la cunyada
que s'hauria begut un got
de pots comptar què
ni mai
si s'hi abonen

A TU TANT TE FA

hauries d'anar de pressa i corrents
a desfer-te d'aquelles bajanades
com de mots encreuats
per una mena de garbí
al revés
del que havíem convingut
era un tocador
calidoscòpic
a causa de la cursa
d'obstacles altament empipadors
si bé profitosos
ad nauseam

A TRES QUARTS DE QUINZE I UN TOTXO

just després de la segona girola
no
abans d'arribar-hi
força més enllà
hi ha un caminet
alimentador de la riera
en travessar-la buida
i si no feia boira
n'interromprien el lliurament
de queviures
a can Maitanquis
no ho esbombaran pas
saben el pa
que s'hi dóna

Bibliografia de Carles Hac Mor

LLIBRES PUBLICATS (s'hi han exclòs *plaquettes*, llibres col·lectius i altres publicacions): 1972: *Cent poemes*. 1977: *Si la lluna és un gorg...* 1978: *Tu'm és no'ms / Desig-enuig / Escalaborns*. 1981: *Agoc. De tranuita*. 1984: *La lírica d'Arthur Cravan*. 1985: *Anar i tornar* (amb Eugènia Balcells). 1987: *Vicissituds* (amb Jaume Ribas). 1989: *La mà a l'ombra* (amb Jordi Aligué). 1990: *Ut pictura poesis, Instruccions d'ús i abús o Una història d'Hacmor* (amb Pere Noguera). 1991: *La mar anit els dits*. 1992: *La donzellota o La malplantada o A frec i a frac o Llevant pluja al davant* (amb Benet Rossell), *S'ha rebenat l'hospici*. 1993: *Un pedrís de mil estones* (amb Ester Xargay), *Òrsides i fems*. 1994: *Fregolisme* (amb Evaristo Benítez), *La fi del món*. 1995: *El desvari de la raó*. 1997: *Epítom infra nu o no (Ombres de poemes de Marcel Duchamp)* (amb Ester Xargay). 1998: *Despintura del jo*. 1999: *Paraparèmies; desplaçaments; cosificacions* (amb Ester Xargay, Adolf Alcañiz, Barbara Held, Bàrbara Raubert, Joan Pere Sánchez i Marian Losada). 2000: *Hi ha un diari sota l'essorera, De franja pur* (amb Àngel Jové), *Tirant lo blanc la*. 2001:

No em cap al cap. 2002: *Carbassa a tot drap o Amor lliure, ús i abús* (amb Ester Xargay), *Fer safor, Cabrafiga*. 2003: *Sextina al microscopi* (amb Ester Xargay), *Metafonia*. 2004: *M'he menjat una cama, Com aquell qui diu, Ad libitum*. 2005: *El vaig fer fer*. 2006: *Conversa, 1* (amb Antoni Clapés), *Conversa, 2* (amb Antoni Clapés). 2007: *Coma induït, Zooflèxia* (amb Ester Xargay i Mariona Millà), *Enderroc i reconstrucció*. 2008: *Fissura* (amb Nora Ancarola, Ester Xargay i Marga Ximénez), 2009: *Himnes del no-ésser, Ni poms ni pomes ni formigues* (amb Frederic Udina), *Regoc*. 2011: *Fer les cartes* (amb Antoni Clapés), *Filacteri d'infrallengua, Accions paraparamèmicament iptòpiques de Jordi Benito, Sí fa que sí, Obra completa punt u*. 2012: *Dietari del pic de l'estiu*. 2013: *No eixuguis els plats*. 2013: *Això no cal* (amb Eugenio Tisselli).

ANTOLOGIES. 1980: *Les darreres tendències de la poesia catalana (1968-1979)*. 1987: *Narradors de Ponent (1939-1987)*. 1991: *L'escriptor de poesia: poètica i antologia del vint*. 1992: *Polipoesia: primera antologia*. 1993: *Dels trobadors a la poesia actual*. 1996: *Antologia della poesia spagnola (castigliana, catalana, gallega, basca)*. 1997: *Antologia de poetes catalans: un mil·lenni de literatura*. 1998: *Barcelona poesia, antologia*. 1999: *Poetes contemporanis de Ponent*. 2000: *Sense contemplacions*. 2004: *Antologia bilingüe (español y catalán) de poesia catalana actual*. 2005: *48 poètes catalans pour le XXIe siècle*. 2007: *Poesies amb suc: antologia de poesia per a infants*. 2009: *Poesia catalana en ucraïnès*. 2010: *Erato bajo la piel del deseo: antología de poesia eròtica*. 2011: *Poètes catalans: l'arbre à paroles*. 2012: *Paraula encesa: antologia de poesia catalana dels últims cent anys*.

Aquesta selecció de poemes
de Carles Hac Mor
es publica el 15 de desembre de 2014
amb motiu del recital del poeta
dins el cicle Dilluns de poesia
a l'Arts Santa Mònica, Barcelona.

Dilluns de poesia a l'Arts Santa Mònica 2014

30 de juny

Montserrat Abelló

Presentació de Lluïsa Julià

7 de juliol

Ramón Andrés

Presentació d'Esther Zarraluki

15 de setembre

Tonko Maroević (Croàcia)

Presentació de Simona Škrabec

Traducció de Pau Sanchis

22 de setembre

Feliu Formosa

Presentació de Ramon Farrés

13 d'octubre

Adam Zagajewski (Polònia)

Presentació i traduccions de Xavier Farré

20 d'octubre

Anise Koltz (Luxemburg)

Presentació i traduccions d'Anna Montero

17 de novembre

Denise Desautels (Quebec)

Presentació i traduccions d'Antoni Clapés

15 de desembre

Carles Hac Mor

Presentació de Jordi Marrugat

**Totes les sessions tindran lloc
al claustre d'Arts Santa Mònica
els dilluns a les 19 h.**

Arts Santa Mònica

Centre de la creativitat

La Rambla 7 08002 Barcelona

T 935 671 110

www.artssantamonica.cat

Entrada lliure

Mitjans col·laboradors:

---

ara.cat

NÚVOL

Col·laboren:

PEN
català

AELC
ASSOCIACIÓ D'ESCRITORS
EN LLENGUA CATALANA

Organitzen:

1714 / 2014

Generalitat de Catalunya
Departament
de Cultura

Cafè Central
(poesia des de 1989)

SANTAMÒNICA